

Avançament editorial: L'exconseller republicà de Governació Joan Carretero és el protagonista d'un llibre que relata des de dins les peripècies del tripartit de Maragall

Jo he servit el tripartit

Joan Carretero va definir el tripartit de Pasqual Maragall com un Dragon Khan. L'exconseller de Governació, crític des de primera hora amb l'aliança entre PSC, ERC i ICV, havia de ser l'autor d'un volum en què es narrés la peripècia de l'equip de Maragall, però, quan ja havia enllestit el llibre en col·laboració amb el periodista Rafael Vallbona, es va fer enrere. Mai en va explicar les raons. "Algun dia ho sabré", diu Vallbona. El cas és que aquest explosiu no podia tancar-se en un calaix i Vallbona va decidir aprofitar el 40% del material de les converses amb Carretero per preparar *Jo he servit el tripartit. Docudrama d'un ex de Maragall*, que dimarts que ve serà a les llibreries editat per l'Esfera dels Llibres, i del qual l'AVUI avança aquí tres capítols. Quan aquesta obra era a la impremta, Carretero, un altre cop en el punt de mira pels dos articles apareguts a l'AVUI sobre el paper actual d'ERC al govern, encara va trucar a l'editor per tornar a posar en marxa la versió inicial. Però ja era massa tard.

L'exconseller de Governació Joan Carretero és el protagonista del llibre del periodista Rafael Vallbona sobre el tripartit de Maragall ■ J. BEDMAR

El fracàs del Pacte del Tinell

Aquest és un resum del quadern de notes que el conseller redacta durant els dos anys en els quals és membre del govern. És la primera vegada que surten a la llum, li ha costat molt decidir-se a fer-les públiques:

Per què està fracassant el Pacte del Tinell? El primer problema és que és un govern nou, després d'un quart de segle d'un govern de CiU, i que, tot i ser *novatos*, ens hem posat uns deures impossibles d'assumir. Gairebé pretenem refundar el país des del punt de vista polític: un Estatut nou, una llei electoral, un ordre territorial, un finançament nou... Això són les bases polítiques d'un país, és a dir, la seva constitució, com es vota, com es finança i com s'ordena el territori. Els deures estan per damunt de les possibilitats del govern. Per poder-los tirar endavant ens cal un president de la Generalitat molt fort des del punt de vista polític, que planti cara amb força a Madrid. PSC i ERC ens podem entendre a l'hora d'impulsar projectes d'infraestructures o coses per l'estil, però amb l'Estatut sabem de sobres que no ens posarem mai d'acord. El PSC i ERC són dos mons que no tenen res a veure, és a dir, nosaltres som independentistes i els altres són absolutament espanyolistes.

L'acord del Tinell és lògic segons com es miri. Com que fins aleshores els tres

partits eren a l'oposició i es pot demanar tot, doncs han fet una llista de desigs; però un cop acabada de redactar ja es veu de seguida que hi ha coses que són impossibles de tirar endavant. Per què? Perquè els objectius dels uns i dels altres són la nit i el dia. Un exemple és la llei electoral, la perspectiva de com veuen el país el PSC i ICV i com el veiem nosaltres no té res a veure. Ells el que volen és que el desequilibri territorial i de població que representa l'àrea metropolitana de Barcelona es plasmi en la llei electoral. Amb el tema de l'ordenació territorial l'únic que preocupa els socialistes i els d'Iniciativa és tornar a articular l'àrea metropolitana. Nosaltres, com a mínim, volem el concert econòmic, i ells d'això no volen ni sentir-ne a parlar. I la llista pot ser més llarga. Amb exemples com aquest ja es veu a venir que, així que hàgim de posar en marxa els punts centrals del Pacte, començarem a patir. Des dels primers mesos que tinc clar que, en aquesta primera legislatura, ens hauríem de dedicar només a fer gestió de govern sense posar-nos en grans temes, i deixar-ho per quan el tripartit estigui més consolidat.

Pel que fa al procés estatutari, la troca es va embolicant, la reforma ja es dona per feta i ningú no ha estat capaç de dir: «I si ho parem i no ho fem?». El problema principal és que els objectius finals dels uns i dels altres són als antípodes. El procés de l'Estatut, vist per una persona de fora que vingui a Catalunya per primera vegada, és incompreensible: hi ha un govern que proposa una reforma de l'Estatut, però l'acaba aprovant l'oposició i una

part del govern no, i a més a més qui més vol la reforma de l'Estatut és qui acaba dient que no... Pactar un Estatut entre una gent que és absolutament espanyola des de tots els punts de vista, que per ells que Catalunya sigui per sempre una regió espanyola els sembla fantàstic, amb uns que volen la independència d'aquest territori, i amb uns altres que ho diuen però no ho diuen, és molt complicat. Però és que fins i tot la foto entre Mas i Zapatero és absolutament incompreensible per a qualsevol persona amb dos dits de front. Qui pacta l'Estatut, el govern o l'oposició? Tot el procés està sent kàfkià.

L'estratègia de Zapatero respecte a Catalunya és, per una banda, vendre la idea que està tancant definitivament i per sempre l'encaix territorial d'Espanya, i per l'altra, convertir el projecte d'Estatut en una llei de pa sucat amb oli. Com a català que es creu pertànyer a una nació amb anhel d'esdevenir un Estat, he d'intentar dinamitar aquesta estratègia.

“PSC i ERC són dos mons que no tenen res a veure. Ells són espanyolistes i nosaltres independentistes”